

CSAPATJÁTÉKOSOK – VEZETŐI PORTRÉK A NYOLCVANAS ÉVEK FŐSZEREPLŐIRŐL

Jászberény egykori tanácselnökével, Buzás Sándorral készített beszélgetés után vetődött fel, hogy érdemes lenne megismerni más, a 80-as években fontos szerepet játszó személyeket is. A Buzás Sándort, Jakus Zoltánt és Mosonyi Sándort bemutató portrékból felidéződik az elmúlt évtizedek jászberényi történelme is. Munkájuk során az általuk vezetett intézmény működése nagyban befolyásolta Jászberény életét. Nem magányosan, egyedül hagyva dolgoztak, hanem egy csapat élén érték el eredményeiket. Csapatjátékosok – de beosztásuk miatt mégis előtérbe kerültek, s így a város életének főszereplőivé váltak. Más szemszögből látták Jászberényt, ezért érdekes az, amit a beszélgetések során megtudtunk tőlük. Megtudhatjuk, mi motiválta őket, hogyan gondolkoztak, mit tettek Jászberényért. A három egykori vezető emlékei egyfajta hiánypótlásként jelennek most meg a Jászsági Évkönyv hasábjain. Azok az események, amelyekről interjúalanyaink beszéltek, a történelemkönyvekbe ugyan nem kerülnek be, de nekünk, jászberényieknek megkerülhetetlenek. Ők ugyanis egy olyan korszakban vittek fontos szerepet városunkban, amely időszakról írásos történelmi összefoglaló még nem jelent meg. Ezért is érdekes megnézni, hogy ők hogyan látják ezeket az éveket, mi is történt a tanács, a kórház, a rendőrség háza táján.

A portrékat a rendszerváltás időszakával zártuk. Még akkor is ezt az elvet követtük, ha a megkérdozettek aktív pályafutása tovább folytatódott. Szerkesztőségünk azzal adja közre az interjúkat, hogy másokat is emlékezésre, ill az emlékek felidezésére és leírására buzdít. Ha bárkinek érdemi hozzátenni- vagy pontosítani valója van a három beszélgetés tartalmához, akkor annak szívesen helyt adunk. (Szerk.)

Parti Csaba-Pethő László

A TANÁCSELNÖK

beszélgetés Buzás Sándorral

– *Kérjük, bevezetőül mondjon valamit családi-szülei háttéréről, iskoláiról!*

– 1935. október 24-én születtem Törökszentmiklóson. Nem a városban, tanyán éltünk. Szenttamásnak nevezték valamikor azt a részt, az Almásy grófok birtoka volt. Apai nagyapámék tanyáján laktunk szüleimmel és két testvéremmel. Szegény, paraszti családnak számítottunk, hiszen a három hold föld mellett édesapámék napszamos munkát végeztek. Amikor felcseperedtem és kapát lehetett adni a kezembe, akkor szüleimmel együtt részt

vettem a munkákban. Szüniidőben a család két tehenét gondoztam, legeltettem őket és vigyáztam rájuk. Azt mondhatom, hogy nekem nagyon jó gyermekkorom volt, hiszen megtanultam a természetet becsülni és szeretni.

– *Milyen emlékei maradtak az iskoláról?*

– A Pozderka-halmi iskola négy kilométerre volt a házunktól. Talán hihetetlenül hangzik, de mi például tizennégy éves korunkig nem viseltünk hosszúnadrágot, télen is rövidnadrágban és harisnyában jártunk. A Klebelsberg Kunó időszakában megépített iskolához, az akkori gyakorlatnak megfelelően, három hold föld is tartozott, és ezt a földet mi a tanulók gondoztuk. A termények bevétele pedig hozzájárult az iskola fenntartásához. A miénk osztatlan iskola volt, az alsó és a felső tagozatban egy-egy pedagógus látta el a munkát. Tanulmányi eredményem változó volt, időnként közepes, máskor kitűnő tanuló voltam. Eredményem a munkában való részvételtől is függött mert felső tagozatos koromban szüleim már májusban kivettek az iskolából, mert segítenem kellett nekik.

– *Fel sem merült a továbbtanulás?*

– Dehogynem. 1950-ben kezdtem el tanulmányaimat a törökszentmiklósi Bercsényi Miklós Gimnáziumban. Tulajdonképpen ekkor költöztem a tanyáról a városba, az anyai nagyszülőkhöz kerültem. Onnan jártam iskolába, ahol 1954-ben érettségiztem.